

לגביו היה זה חשוב מאוד איזו הפגנה זו תהיה. היא עלולה לקבוע את גורל ביתו. בשעה 5-10 החלה ההפגנה להסתדר. בכל זאת הגיעו אנשים. אומנם לעומת מאה אלף היתה זו כמות אפסית, אבל היה ברור שההפגנה תתקיים.

כמה המפגיני? אלימלך רון טען שהיו 1500. הממוצע של דעת-קהל קבע אלף.

הפגנה לדגים. חברת היכל-בידור עור מדת לבנות במקום סומיל מרכז בידור מפואר. בעסק מעורבות הברות הסרטים פאראמונט ומטרופוליאן-מאיר. בעסק מת גלגלים מיליונים כדורים. כמה? זהו סוד מסחרי.

אבל ברור שאילו היתה החברה רוצה למכור את המיגרשים, שקנתה לפני שנתיים מהכשרת הישוב, היתה מרויחה כבר עתה כשלושה מיליונים.

מסלול ההפגנה נקבע לאורך שפת-הים דרך רחובות הרברט סמואל וגאולה.

“מה זה? הפגנה לפני הדגים! מי רואה אותנו כאן? למי זה איכפת כאן?” קרא מישהו בזעם.

“לאלנבי, לדינגו!” נפלה סיסמה בשור רות הראשונות. בעצם לא בריוק בשורות הראשונות, בהן צועד ועד השכונות, אלא מיד אחריתן. קבוצה מאורגנת ניסתה אף להרעיש ולהלהיב את ההפגנה. ברחוב גאולה היו כבר כמה צופים. על המדרכה עמדו פה ושם קבוצות של נשים מהודרות.

הכבר לא ניפרץ. כמה עשרות מט' רים לפני הצטלבות אלנבי נתקלו בשרשרת. למעשה — שלוש שרשרות. הראשונה — הסדרנים עם הסרטים על השרחלים. מיד אחריהם — השרשרת הראשונה של המשי טרה. שני מטרים הלאה — שרשרת שוט' רים שניה, כולם במצב הכן. אחד המארגנים עזב את ראש ההפגנה, כדי להסביר לקציני-משטרה:

“אנחנו נשתדל שהכל יעבור בשקט. הכל יסתדר בשקט.”

“אנחנו כבר נשקט אותם,” הרגיע אותו בחיוך הקצין, אל תפחד, אנו כבר נשקט אותם.”

גל האנשים החל לגאות וללחוץ על שר שרת הסדרנים. הקיר הראשון ניפרץ מיד, אבל סכר המשטרה החזיק מעמד. זרם הני אנשים לא הצליח להציף את רחוב אלנבי. אנשי ועד השכונות עזבו את המפגינים והלכו אל העירייה. ההמונים ציפו בסבלנות למעלה מחצי שעה, עד שהמשלחת חזרה.

אלימלך רון עלה על כתפיים כלשהן: “חברים!” הוא החל לצעוק. אף אחד לא שמע אותו. אחד השוטרים הגיש לו באויר בות רמקול משטרה.

“חברים!” קרא אלימלך, המשלחת שלנו נתקבלה עלידי סגן ראש-העיר. היגשנו לו פטיציה חתומה עלידי רבבות תושבי שכר נות העוני. ועכשיו, נא לשיר את התקווה ולהתפזר לבתיכם!”

“התשובה!” שאג ההמון, “מהי התשובה?”

אלימלך התחיל שוב: “המשלחת נתקב' לה... פטיציה... התקווה...”

בסוף החל הוא עצמו בשירה. אחדים הצטרפו בהתלהבות: “עוד לא אבדה תקוו' תנו...”

האנשים החלו להתפזר. ברחוב אלנבי אפילו לא הבחינו שהתרחש משהו. ואכן, הם יכולים לישון בשקט. שכונות העוני עוד לא התעוררו.

סדר צריך להיות

מי הם האנשים הקובעים את תושבי תל-אביב יזכו השנה לחזות בעד-לאידע פורר' מית או לא?

ישנם הסבורים, אולי, שההחלטה תלויה באכות העיר, במארגני החגיגות המקצועיים, או באמנים המבצעים. טעות בידם. הנאתם של רבבות הילדים והמבוגרים, הנוהרים מכל קצת הארץ לפורים לתל-אביב, כדי לחזות בתהלוכה הפורמית המסורתית, תלו' יה ברצונם של תת-שר הבטחון שמעון פרס ומפקד משטרת מחוז תל-אביב עמוס בן-גוריון.

בעקבות הארריקים. אחרי חודשים של תכנון וארגון העד-לאידע נכנסו ההכ' נות לשלב של ביצוע. או הגיע לפתע וטו מוחלט. עמוס בן-גוריון הודיע לעירייה הח' לטית: לא יקום ולא יהיה, לא תהיה עד-לאידע. למה? מפני שלמשטרת תל-אביב אין די כוח לשמור על הסדר.

מה עושים ישראלים בשעת מצוקה? כמו האדריכלים שנדרשו לשלם שוחד ופנו ישר לשמעון פרס, כך גם אבות העיר — מיהרו לסגן-השר שיעביר את רוע הגזירה, ואולי אפילו ישלח חיילים לשמור על הסדר.

רק אחרי מיקוח חיכות נכנע לבסוף עמוס בן-גוריון, התיר לקיים את העד-לאידע, אבל בתנאי אחד: מסלולה יקוצר בחצי. מצפון תל-אביב תגיע התהלוכה רק עד לשדרות רוטשילד, במקום לרחוב לוינסקי. רבבות האזרחים שיהנו לחזות בעד-לאידע

ידע יאלצו עתה להידחק לאורך מסלול קצר יותר, אבל לשוטרים אולי ייקל לשמור על הסדר.

שיכון

גירסה אחרת

הקיצוץ החמור ביותר בהצעת-התקציב החדשה היא בשטח השיכון. תקציב השיכון הוקטן ב-58 מיליון ל"י. מדוע?

טען שר-האוצר: בגלל צימצום ממדי העי-לייה, זעקה לעומתו הסיכנות היהודית: קצב העלייה לא ירד כלל!

השבוע התפרסמה גירסה שונה לגמרי, היא היתה כלולה בביוולטין של המישרד הראשי של קרן היסוד-המגבית המאוחדת לישראל בירושלים. נאמר שם: “צימצום זה בא (בא) בגלל הקטנת השתתפויות מגורמים אחרים. כידוע משתתפת הסוכנות היהודית,

חוק

קפה וטלביזיה

בית הקפה הקטן שבשיכון מורשה ברמת-השרון היה תמיד מלא. כי תושבי השיכון הקטן, אשר עד עתה ישבו בחבורות ושיח' קו ששיבש, החלו להתקהל סביב מכשיר הפלא אשר בעל הקפה, פלח סעוד, העמיד בעסקו: הטלביזיה.

בתחילה חשב מסעוד כי המכשיר ימשוך לקוחות לבית הקפה, ובעקב כך תגדלנה גם הכנסותיו. אולם הוא טעה. זרם הלקוחות אומנם גבר, אך האורחים היו מזמינים כוס קפה ויושבים ומסתכלים בטלביזיה שעות.

אלימלך רון, מחזיק ברמקול, על כתפי המפגינים. על סומייל שמרנו — הפלישה עצרנו!

תביעה נסיונית. לא די בזאת והנה הסתבר מסעוד בצרה נוספת בעטיו של אותו מסך-כסף. באחד הימים נכנס שוטר לבית-הקפה שלו, רשם לו דו"ח. “עברת עבירה,” הסביר למסעוד המופתע. “שימוש במקום לשם שעשוע לרבים ללא רשיון.”

היתה זו תביעה ניסיונית של המשטרה ומסעוד הוזמן לבית המשפט. התובע ניסה להוכיח לשופט השלום היים נחמני, כי הטלביזיה הפכה את בית-הקפה למקום שעשוע ציבורי, ולכן על בעל המקום להצי' טייד ברשיון מתאים לכך.

אולם השופט לא קיבל טענה זו. קבע הוא בפסק דינו, שכלל גם את דעתו על מדיום הטלביזיה:

“מן המפורסמות הוא כי בארצות מפר' תחות נמצא מקלט הטלביזיה בשימוש ביתי כמכשיר הרדיו — ומשמש גם כמכשיר ל' העברת דיעות ולהגדלת אופקו של השור מע וגם לתענוגו.”

“רשיון לטלביזיה ניתן עלידי משרד' הדואר ולא עלידי המועצה-המקומית (כמו לבית-קולנועי). לכן דין מקלט-טלביזיה כדיון מקלט-רדיו. מה עוד שבמקרה זה לא נרש הנאשם תשלום נוסף עבור ההאזנה.”

השופט זיכה את הנאשם מכל אשמה, איפשר לקהל בית-הקפה שבשיכון מורשה להמשיך ולהרחיב את אופקיו על כוס קפה מהביל.

הווי

● **ליטרת-הכשר:** בזכרון-יעקוב, בי' עת מדינה בין שני קרובי-משפחה מאים-אל-פאחם בדבר חוב ישן, נגס האחד את מחצית אוון קרובו.

● **שליח לדבר עבירה:** בירור שליח, נוכח רפאל אוהנה כיצד מתנפ' לים קנאים דתיים על נהגמ שאית, נסע להור' עיק את עזרת המשטרה, הביא על קטנועו את השוטר אשר רשם נגדו תלונה על נסיו' עזה בלתי-נהירה, ללא רשיון וללא ביטוח ועל פגיעה בילה, עבורה נידון אותנה לשלילת רשיון לצמיחת.

● **פרייהולזים:** בתל-אביב, נכנסה אם השחקנית דניה דורון לחניית ירקות, הרימה חסה ושאלה אם היא טובה, נענתה עלידי הירקן: “אבל, גברת דורון! כל ה' עיתונים כתבו שהיא מצויינת!”

● **ידידת שניה:** בקריית-מלאכי, נת' קף אבירי-חוקאל בן ה-102 בכאב תניכיים, נדהם לגלות שצומחות לו שיניים חדשות במקום אלה שנשרו לפני שנים רבות.

מכספי קרן היסוד, בתקציב-השיכון של ממשלת-ישראל. ככל שתגדלנה הכנסותיה של קרן היסוד, כן תגדל השתתפותה במפעלי השיכון לעולים.”

פירוש הדבר כי ממשלת ישראל אומרת ליהודים: “אם לא תשלמו יותר, אנחנו לא נקלוט אתכם.”

משפט

הזכיה הראשונה

היא לא האמינה במזלות. בכל זאת נהגה אסתר הימלשטיין לקנות מדי שבוע כרטיס פיס. אחרי כל הגרלה היתה ממחרת לבדוק את כרטיסה, אך לדאבונה הרב לא עלו בי גורל מספרי האיגרות שברשותה.

באחד הימים ירדה לקיוסק העיתונים של-יד ביתה, ביקשה מהמוכר לבדוק את כרטיס הפיס הוורוד שלה. “זכית בארבעים לירות” בישר לה אשר חקלאי, בעל החנות, “הייתי פודה לך את הזכיה, אלא שאין לי כרגע כסף מזומן.” לכן הציג לה אשר, בעל סוכנות הספרים עתידות, לפנות לחנות בה קנתה את האגרת.

שני כרטיסים. בכל זאת לא היה עתידה של איתה איגרת ורוד. אסתר ניגשה אומנם לחנות בה קנתה את האיגרת וקיב' לה מיצחק הלפרין את תמורתה, אך באותו ערב נכנס לחנות גם יחיאל מדהלה, הציג בפני המוכר איגרת בעלת אותו מספר עצמו.

בתחילה לא הבין הלפרין מה קרה. אולם מיד גילה את הטעות: הכרטיס הוורוד היה מסידרה אחרת. הסידרה, שהוגרלה אותו שבוע, היתה כחולה.

הוא מיהר לביתה של אסתר, דרש את כספו חזרה. כשסירבה האשה להחזיר, פנה למשטרה, הגיש נגדה תלונה על הוצאת כספים בטענת-שווא.

נתתי לה את הכסף כי אני מכיר אותה. היא קונה אצלי תמיד פיס. אבל הפעם לא שמתי לב לצבע הכרטיס ולמספר הסידרה,” טען במשטרה.

על איתה טענה חזר גם השבוע, כאשר נחקר בבית-המשפט המחוזי עלידי פרקליטה של הנאשמת, עורך-הדין יודיה בארי.

הז'ניו השניה. לאחר שהושמעו העי-דויות, קבע השופט מרדכי קנת:

“אינני משוכנע כי היתה כאן כוונת מיר' מה מצד מצד הנאשמת, או מי מהמעורבים. פשוט חלה טעות, ואין לאתר את מקור הט'

שוטרים מול מפגיני השכונות ברחוב אלנבי, תל-אביב. לשיר את התקווה, ולהתפזרו!

* מ' 243,450,000 ל"י * ל' 180,000,000 ל"י *